

عنوان مقاله:

ارزیابی روش های مختلف برداشت برنج در استان گیلان

محل انتشار:

دوفصلنامه کشاورزی، دوره 9، شماره 1 (سال: 1386)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسندگان:

حسین حسن جانی - کارشناس ارشد، دانشکده کشاورزی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد رشت، گیلان- ایران

مریم حسینی - پژوهشیار، موسسه تحقیقات برنج کشور، گیلان- ایران

نصرت الله خادم الحسینی - استادیار، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد شوشتر، خوزستان- ایران

محمدرضا علیزاده - پژوهشیار، موسسه تحقیقات برنج کشور، گیلان- ایران

خلاصه مقاله:

برنج یکی از مهمترین غلات پرمصرف ایران است و نقش مهمی در تامین امنیت غذایی دارد. باتوجه به جمعیت کشور و برای جلوگیری از واردات برنج، کاهش ضایعات در مرحله برداشت ضروری است. چون برداشت به روش دستی موجب تاخیر در برداشت محصول و مصادف شدن با باران های آخر فصل و افزایش ضایعات برنج می شود. لذا به نظر می رسد با مکانیزه کردن برداشت برنج این عملیات تسریع شده و ضایعات کاهش یابد. چون انتخاب روش برداشت بستگی به عوامل مختلف منطقه دارد برای هر منطقه باید روشهای مختلف برداشت در شرایط یکسان مقایسه شوند. برای توصیه بهترین روش برداشت در استان گیلان، روشهای برداشت (دستی، دروگر و کمباین) به عنوان تیمارهای آزمایش و چهار شهر مختلف استان به عنوان بلوک در نظر گرفته شد. پارامترهای ظرفیت مزرعه ای موثر، درصد ضایعات کل، درصد ضایعات درو و جمع آوری محصول، تعداد کارگر موردنیاز و هزینه های برداشت تعیین شدند. نتایج نشان داد که تفاوت درصد ضایعات کل در بین تیمارها در سطح پنج درصد و سایر عوامل در سطح یک درصد معنی دار بود ($P < 0/01$). ظرفیت مزرعه ای موثر در برداشت با دروگر بیشتر از روشهای دیگر بود. کمترین درصد ضایعات کل مربوط به برداشت با کمباین (1/92 درصد) بود. هزینه های برداشت به روش دستی 95/1 برابر برداشت با کمباین و 2/24 برابر هزینه برداشت با دروگر بود. در روش دستی 98/3 درصد هزینه های برداشت مربوط به مرحله درو و جمع آوری محصول بود. در زمین هایی که عملیات یکپارچه کردن اراضی انجام شده استفاده از کمباین و در سایر اراضی با مساحت کمتر استفاده از دروگر توصیه می شود.

کلمات کلیدی:

برداشت برنج، دروگر، کمباین، ضایعات، هزینه ها

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/705628>

